

А ЩО ІСТОРІЯ? ІСТОРІЯ - КОРИННЯ...

«Чим глибше - тим міцніше стоїмо», - писав майстер історичного роману С.Скляренко. Коріння історії нашого села Велика Омеляна сягнуло на глибину сивої давнини 1545 року. Саме цього року в історичних документах (описах Луцького замку) село згадується як власність Богдана Семашка.

З нагоди святкування славного 465-літнього ювілею було проведено свято села «На рушниках доріг лежить моє село...» Розпочалося святкування фотографією та презентацією картин омелянських художників, було відкрито музей картин, відбувся святковий концерт...

Я думаю, що це свято торкнулося серця кожного його мешканця, кому любе це село, хто зачарований його природою, людьми, хто дбає за збереження меморіальної пам'яті.

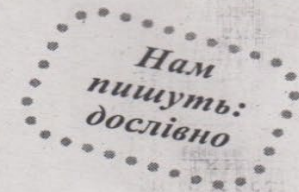
Село моє, моя КОЛИСКО...

Моє село - це та дорога серцю маленька батьківщина, де ми народилися, де в дитинстві бігом луками, купалися у ставу, де ходили до школи, закохувались, розчаровувались. Кидали свою домівку і, поблукавши світами, вертали до свого родинного гнізда.

Тільки в селі люди вітають один одного і бажають «Доброго дня». Саме тут збереглися ще прадавні традиції - мамина пісня, татова порада. Тільки в селі ми можемо на повні груди вдихнути свіжого повітря, напоєного запахом свіжоскошеного сіна, ароматом яблук паперовок та липового цвіту, послухати тишу, напитися парного молока, покуйовдити зелений загринок трави і побачити, яке прекрасне зоряне небо. А ще, як спогад дитинства - запах і смак свіжоспеченого хліба, пироги, які мама пекла по суботах. Яке це було свято! Цей запах супроводжує мене ще й досі. І щемно робиться на душі, бо мами вже немає.

Село - це і тяжкий труд і піт, не завжди вдячний. Але коли вранці ти прокидаєшся, відпочивши від тяжкої

праці, і бачиш сине небо, яке відбиває у ставу, по якому плавають лебеді, а на дворі тебе зустрічають, повертаючи свої голівки до сонця, твої квіти, ти оживаєш, відроджуєшся, відпочиваєш ду-

шею. І як про це не написати, чи не зафіксувати цю прекрасну мить?..

Зупинена мить історії

Готуючи фотороботу, я мала на меті засобами фотомистецтва відобразити мальовничість села, розмаїття пам'яток історії, життя та побут його жителів. На фотовиставці були представлені старовинні фото, на яких зафіксовано наших односельців: вони ще молоді та гарні, вони любили наше село, розбудовували його. Багатьох із них немає вже на цьому світі, а пам'ять про них, про певні моменти історії залишилася, завдяки фотографії. Зупинена мить - неповторна.

Присутні могли насолоджуватися фотороботами відомого рівненського фотомайстра - Анатолія Похлюка, також Олександра Сльози, Якова Уляніна, Олени Конончук, Ольги Вознюк, Вікторії Антонюк, Ольги Козачук. Сьогоднішня наша мить: чарівні куточки природи, квіти у розмаїтих барвах світлин, які поєднуються з натхненними ліричними поетичними творами Л.Костенко, О.Богачука, Б.Стельмаха, В.Криценка, А.Іванова - все це могли побачити присутні, переглянувши фотовиставку.

Цим заходом я хотіла показати, що фотографія - це також велике мистецтво, з допомогою якого можна побачити, як змінювалося село, порівнюючи старі й нові сюжети. Наголосити, що ми маємо не втратити те

краще, що було створене нашими предками та розбудувати наше село так, аби нащадки ставилися до сьогоденних змін, як до пам'яток історії та культури.

Омеляна - село художників

Основне багатство нашого села - це люди: трудівники поля, вчителі, медики, вихователі, домогосподарки, підприємці, творчі люди. Починаючи з 20-х років, у нашому селі проживає плеяда художників, які фактично всі жили на одній вулиці - Гайовій.

На презентації були представлені картини Якова Дем'янчука, Миколи Яцюка, Володимира Хіночика, Дмитра Ендрухіна. Яків Дем'янчук народився в с. Омеляна в 1909 році в багатодітній селянській родині, де майже всі були знайомими мулярами. Мав дар Божий до малювання. Закінчив польську початкову школу. Мурував печі, виправляв шкури, малював картини, під час окупації зробив ручне жорно, що давало можливість селянам робити муку. В 40-х роках працював секретарем сільради. В березні 1944 р. був мобілізований на фронт. Загинув 15 липня 1944 р., похований у селі Гладки Вітебської обл. в Білорусі у братській могилі. По собі залишив гарний спомин, картини та фронтові трикутники, які не можна читати без сліз. Картини, які вдалося віднайти, обновити, реставрувати, а це: «Битва під Берестечком», «Чумаки в дорозі», «Тарас Бульба та його син Андрій», портрет Т.Г.Шевченка, «Лазар біля воріт багана», «Марія Магдалина омиває ноги Ісусу», - були представлені на презентації.

Ще один із плеяди омелянських художників Микола Яцюк також народився у нашому селі у 1936 р. Закінчив восьмирічну омелянську школу та десятирічку в с. Дядьковичі. Працював на газорозрядному заводі в м. Рівне інженером-художником і старшим інженером із технічної естетики, завідувачем художньою майстернею. Заочно закінчив Мос-

ковський університет ім.Н.Крупської. Створював дизайнерські проекти разом із космонавтом Дьомініним у Зіроковому містечку. У 60-70-х рр. оформляв павільйони, де була представлена Рівненщина на ВДНГ.

Поїздка в Карпати у 1979 р. надихнула на створення багатьох полотен, присвячених прекрасній природі Карпат. Споглядаючи кожне полотно, відчуваш чистий подих гір, бадьорість, цілющу свіжість, що струмує з кожного мазка художника. Представлені були також омелянські пейзажі, подих неба і зрілого жита, духовна тематика. Помер у 1999 р.

Молоді художники Володимир Хіночик та Дмитро Ендрухін порадували односельців своїми пейзажами, натюрмортами. Талановиті молоді люди - талановиті в усьому. Володимир пише вірші, музику, співає. Обое закінчили РДГУ. Володимир працює вчителем у НВК «школа-гімназія» в нашому селі, а Дмитро - у приватній фірмі «Бурштинова хата» - творить картини з бурштину. Схвильовано ділилися своїми враженнями, спогадами, роздумами сільський голова Оксана Курганська, племінник Я. Дем'янчука Микола Дем'янчук та дочка М.Яцюка Світлана.

Дай Боже, щоб музей, який було відкрито, поповнювався картинами майбутніх наших омелянських художників.

Скажу і про тих людей, які дослідили історію нашого села - це Володимир Іванович Радей, Іван Карпович Ікавчук, Лариса Петрівна Главацька. Ми маємо продовжити цю справу. Бути достойними своїх предків, берегти пам'ять і будувати гарне майбутнє.

*Земля батьків - не слово,
не умовність,
А істина велика і проста.
Це — отчий дім,
невищерблена совість,
Могила діда в зацінку
хреста.*

*І голос матері,
і запах рутти-м'яти,
Зоря вишнева,
і любов, і щем.
Це - все, що ми не
смієм забувати,
Як найдорожче
в світі бережем.*

**Ольга ВОЗНЮК,
завідувачка
публічно-шкільної
бібліотеки
с. Омеляна**

Вознюк О.Я.

А що історія? Історія – коріння.../Ольга Вознюк //Слово і час.-2010.-

№65/24 грудня/ с. 6

До 465 -ліття с. Омеляна було проведено свято села з презентацією картин Омелянських художників

